

KATHRYN PURDIE

VRAJA
OASELOR
SUB CLAR DE
LUNĂ

Traducere din limba engleză de
ADINA RAȚIU

CORINTEENS

—2020—

TINUTUL
GALLIEI
DE SUD

Cu opt ani în urmă

DEGETE DE PÂCLĂ SE ÎNCOLĂCEAU ÎN JURUL TATĂLUI lui Bastien în timp ce acesta se îndepărta de unicul său copil. Băiatul se ridică în genunchi în căruța oprită.

— Papa, unde mergi?

Papa nu îi răspunse. Lumina lunii pline scânteia în părul castaniu al lui Lucien și, în scurt timp, îl înghiți ceța.

Rămas singur, Bastien se lăsă înapoi în fund, străduindu-se să nu scoată niciun sunet. Mîntea copilului de zece ani era împânzită cu povești despre tâlharii nemiloși care pîndeau pe potecile din pădure. *Nu te teme!* se îmbărbătă el. *Papa m-ar fi avertizat dacă era vreo primejdie.* Dar tatăl lui plecase, iar Bastien începea să aibă îndoieli.

În afara zidurilor orașului, căruța oprită nu-i oferea niciun adăpost. Bastien se înfioră la auzul șoaptelor fantomatice. I se tăie răsuflarea în clipa în care ramurile copacilor se transformară în gheare.

Ar trebui să mă duc după Papa, își zise, dar frigul nopții parcă îi turnase plumb în oase. Dârdâia, ghemuit între sculpturile de calcar din căruță. Tyrus, zeul Infernului, cu un zâmbet răutăcios

pe buzele cioplite, îl fixa cu privirea. Tatăl lui Bastien sculptase statueta cu câteva luni înainte, dar nu se ivise niciun doritor să o cumpere. Oamenii preferau zeul soarelui sau zeița pământului, să venereze viața, nu să se gândească la moarte.

Auzind un cântec fără versuri, Bastien întoarse capul. Era ritmat. Vechi. Trist. Precum scâncetul unui prunc, trilul tânguitor al unei păsări ori balada melancolică a unei iubiri pierdute. Cântecul reverbera în el, sfâșietor de frumos. Aproape la fel de frumos ca femeia care stătea pe pod, astfel că, în scurt timp, Bastien, ca și tatăl lui, porni într-acolo.

Perdeaua groasă de păclă se întindea dinspre Marea Nivous. Briza se juca cu vârfurile părului chihlimbariu-închis al femeii. Rochia albă îi flutura, dezvelindu-i gleznele subțiri și picioarele goale. Nu cânta din voce. Melodia se revărsa din fluierul alb ca osul de la gura ei. Bastien ar fi trebuit să-și dea seama pe loc cine e.

În momentul în care Lucien se apropie de ea la mijlocul podului, femeia așază fluierul pe parapet. Razele încetoșate ale lunii îi îmbrăcau într-o lumină nepământească.

Cuprins de îndoieli, Bastien nu mai putea face niciun pas. Dacă visa? Poate că adormise în căruța tatălui său.

Exact atunci, femeia și tatăl lui începură să danseze.

Mișcărilor ei erau lente, hipnotizante, pline de grație. Plutea prin ceață precum o lebădă pe apă. Lucien nu-și putea dezlipi privirea din ochii ei negri ca noaptea.

Și Bastien era la fel de vrăjit, dar, odată ce muzica se sfârși, clipi de două ori. Dacă totuși *nu* visa?

Fluierul alb ca osul îi atrase din nou atenția. De spaimă, simți cum i se strânge stomacul ghem. Să fi fost, într-adevăr, făcut din os?

Îi reveniră deodată în minte toate legendele despre Descântătoarele de Oase. Umbla vorba că femeile în alb cutreierau prin aceste regiuni ale Galliei. Tatăl lui Bastien nu era superstițios din

fire – nu se ferea să meargă pe poduri în nopțile cu lună plină –, dar bine ar fi făcut să fie mai precaut, căci n-ar mai fi ajuns vrăjit, asemenea tuturor bărbaților sortiți pieirii din povești. Toate le-gendele semănau între ele. Toate pomeneau de un pod, de oameni care dansau și... de ce se întâmpla după aceea. Acesta era momen-tul în care...

Bastien o luă la fugă.

— Papa! Papa!

Tatăl lui, care îl adora, care-l purta pe umeri și-i cânta cântece de leagăn, nici măcar nu întoarse capul spre fiul său.

Descântătoarea de Oase scoase un cuțit de os. Făcu un salt prin aer – mai înalt decât al unei căprioare sau al unui cerb – și, din coborâre, îi împlântă cu putere cuțitul în inimă.

Din gâtul lui Bastien se ridică un țipăt la fel de gros ca al unui bărbat matur. Îi sfâșie pieptul cu o durere pe care avea s-o resimtă mulți ani de-atunci încolo.

Urcă fuga pe pod, se prăbuși lângă tatăl lui și se uită la femeia în ochii căreia se citea un regret prefăcut. Aceasta se întoarse spre altă femeie din capătul podului, care o chemă la ea cu un gest grăbit.

Prima femeie ridică pumnalul deasupra palmei, ca și când intenționa să se taie pentru a încheia ritul. Dar se mai uită o dată la Bastien, apoi aruncă pumnalul în pădure și fugi, lăsându-l pe băiat singur cu tatăl lui mort și o lecție întipărită pe vecie în memoria lui:

Trebuie să crezi orice poveste auzi.

1

Sabine

E O ZI NUMAI BUNĂ DE VÂNAT RECHINI. CEL PUȚIN asta-mi spune întruna Aillesse. Gâfâi și urc după ea, privind-o cum topăie de pe un afloriment pe altul. Părul ei arămiu strălucește roșu ca macul în lumina soarelui de dimineață. Șuvițele îi flutură sălbatic în briza mării în timp ce se cațără cu ușurință pe stâncă.

— Știi ce-ar face o prietenă adevărată? spun și mă agăț cu o mână de piatra calcaroasă, ca să-mi trag sufletul.

Aillesse se răsucește și se uită la mine. Nu o sperie marginea subredă pe care stă.

— O prietenă adevărată mi-ar pasa medalionul semilună, zic și arăt din cap spre osul de har care-i atârnă la gât, printre multe alte mărgelă și scoici.

Osul e de la o capră sălbatică pe care am vânat-o anul trecut, în nord. A fost primul animal ucis de Aillesse, dar eu am modelat bucata de stern în podoaba pe care o poartă acum la gât. Dintre noi două, eu mă pricep mai bine la cioplit oase, talent cu care

Aillesse mă îndeamnă să mă laud. Ar trebui să-i ascult sfatul, fiindcă e *singurul* lucru la care mă pricep mai bine.

Pufnește în râs, sunetul care-mi place mai mult ca orice. E gutural, dezlănțuit și niciodată arogant. Mă face și pe mine să râd, chiar dacă al meu e umil.

— Of, Sabine! spune și coboară până la mine. Ar trebui să te uiți cum arăți! Ești varză!

O plesnesc peste braț, dar știu că are dreptate. Îmi arde fața și curge sudoarea de pe mine.

— Nu-i frumos din partea ta să te cocoți ca o capră și să mă faci pe mine să mă simt prost.

Aillesse își umflă buza de jos, într-o îmbufnare comică.

— Scuze!

Îmi pune o mână de sprijin pe spate și îmi mai relaxez mușchii. Distanța de nouă metri care mă desparte de sol nu-mi mai pare la fel de uriașă.

— Singurul lucru la care mă pot gândi e cum o să fie să am al șaselea simț de rechin, zice Aillesse. Cu amuleta din osul lui o să pot...

— ... simți când e cineva în preajmă și vei deveni cea mai bună Călăuză de suflete din câte-au avut Fermecătoarele¹ în ultimul veac, murmur eu.

Toată dimineața numai despre asta a vorbit. Râde și i se zguduie umerii de veselie.

— Hai, că te ajut eu. Nu mai avem mult.

Nu-mi dă medalionul cu semilună. Nu mi-ar fi de niciun folos. Norocul îi aparține doar celei care a ucis animalul și a impregnat talismanul cu puterea acestuia. Altminteri, Aillesse mi-ar fi dat toate oasele ei. Știe că detest săucid.

¹ *Leurress* (în original) (n. red.).

Urcușul e mai ușor cu ea alături de mine. Îmi îndrumă pașii și mă prinde de mână când am nevoie de ajutor. Îmi povestește tot ce știe despre rechini: mirosul lor foarte dezvoltat, văzul superior pe lumină difuză, scheletul cartilaginos și flexibil – Aillesse vrea să-și facă talisman dintr-un colț, fiindcă acesta nu se va deteriora mult timp de acum încolo. Mineralul esențial din oase se găsește din abundență și în dinți, așa că puterile rechinului îl vor impregna în același fel.

Într-un final, ajungem în vârf și simt cum îmi tremură picioarele în timp ce mi se destind mușchii. Aillesse n-are timp de odihnă. Se duce fuga în capătul celălalt, se oprește pe marginea pantei care coboară la mare și chiuie de bucurie. Vântul îi adie peste rochia scurtă și strâmtă. Are o singură bretea, care se potrivește de minune cu colierul ale cărui șiraguri îi cad de la gât până sub brațul drept. Rochia are lungimea ideală pentru înot. Azi-diminează, înainte să plecăm, Aillesse i-a desfăcut fusta albă, mai lungă, pe care o poartă în general pe deasupra.

Întinde brațele și degetele.

— Ce ți-am spus eu? îmi strigă. E o zi perfectă! Nici urmă de valuri!

Mă duc lângă ea, dar nu chiar așa aproape de margine, și privesc în jos. Laguna aflată la vreo treisprezece metri sub picioarele noastre este înconjurată de stânci calcaroase ca aceasta pe care ne aflăm. Vântul mângâie ușor suprafața apei.

— Și rechinul?

— Ai puțină răbdare. Am mai văzut specii care trăiesc în reciful de aici.

Ochii ei ciocolatii se ațintesc spre ceva ce eu nu văd, în adâncurile apei. Al doilea talisman al ei, cioplit din osul unui șoim călător, îi dă o vedere ageră.

Stropii sărați îmi gâdilă nasul în momentul în care mă aplec precaută peste margine. O boare amețitoare îmi tulbură echilibrul și mă trag înapoi. Aillesse rămâne pe loc, neclintită ca o stană de piatră. Îi cunosc bine figura de prădător care stă răbdător la pândă. E în stare să-și aștepte prada astfel, uneori cu orele. E o vânătoriță înnăscută. Mama ei, Odiva, *la matrone de notre famille*, matriarha familiei noastre, e cea mai pricepută vânătoriță. Poate că și tatăl lui Aillesse a fost un soldat ori un căpitan destoinic. Al meu presupun că a fost grădinar sau spițer, o persoană care vindeca sau ajuta lucrurile să crească. Talente inutile pentru o *Leurress*.

N-ar trebui să mă gândesc la tații noștri. N-o să-i cunoaștem niciodată. Odiva nu ne permite să vorbim despre *les amourés morts* – iubiții morți –, bărbați speciali care se armonizează perfect cu sufletele noastre. Va veni o zi în care și noi, novicele, va trebui să ne aducem ofrandele, și e mai ușor dacă nu ne atașăm de cei sortiți să moară.

— Uite acolo! exclamă Aillesse și arată spre un punct întunecat de sub apă, aproape de peretele stâncii pe care stăm.

Nu văd nimic.

— Ești sigură?

Încuviințează din cap și își întinde brațele, cuprinsă de nerăbdare.

— Un rechin-tigru – un prădător redutabil! Ce noroc pe capul nostru! Mi-era teamă că o să trebuiască să te scufunzi și tu cu mine, ca să-i gonești pe ceilalți rechini atrași de mirosul de sânge.

Mi s-a pus un nod în gât. Mă și imaginam pe post de momeală. Din fericire, nicio vietate nu s-ar apropia de un rechin-tigru. În afară de Aillesse, care scoate un oftat admirativ.

— Uite-o cât e de frumoasă, Sabine! Și mare – chiar mai înaltă decât un bărbat.

— E femelă? întreb.

O avea Aillesse ochi ageri, dar chiar până în măruntaiele rechinului nu are cum să vadă.

— Doar o femelă poate fi atât de splendidă.

Pufnesc ironic.

— Vorbește aia care nu și-a întâlnit încă *l'amouré*.

Rânjește, amuzată de cinismul meu.

— Dacă fac rost și de osul ăsta, o să am trei și-o să-l cunosc la următoarea lună plină.

Îmi piere zâmbetul de pe buze. Ca să devină Călăuză de suflete, fiecare *Leurress* trebuie să adune trei oase de har. Dar asta nu-i singura condiție. Gândul la ultima faptă pe care trebuie să o săvârșești mă lasă fără grai. Aillesse vorbește cu multă nonșalanță despre ritul ei de trecere și despre persoana pe care va trebui s-o ucidă – o ființă umană, nu o vietate care nu poate urla în momentul în care i se sfârșește viața. Dar indiferența ei e firească; eu sunt cea anormală. Trebuie să accept, cum acceptă fără să clipească și alte Fermecătoare, că ceea ce facem e necesar, prețul cerut de zei în schimbul ocrotirii acestei lumi.

Aillesse își freacă palmele pe rochie.

— Trebuie să mă grăbesc. Rechinul pleacă spre gura lagunei. Nu-l mai prind dacă trebuie să înot împotriva curentului, zice și arată spre o mică plajă în dreapta noastră. Ne vedem acolo jos, da? Îl trag la țarm după ce termin.

— Stai o clipă! spun și o apuc de braț. Dacă dai greș?

Zici că sunt maică-sa, dar nu pot să tac. E viața prietenei mele în joc. Se expune unui pericol mult mai mare decât cele de până acum. Poate că nu merită să-și riște viața pentru un os de har de la un rechin. Sunt atâtea animale din care să aleagă.

Se întunecă la față. De obicei, o susțin în tot ce își propune să facă.

— Pot să omor un rechin. Majoritatea nu sunt agresivi decât dacă se simt amenințați.

— Și un atac fulgerător nu se numește amenințare?

— Mai bine așa, decât să pornesc înot de la mal. N-am cum să mă măsoar cu viteza lui.

— Nu asta era ideea.

Aillesse își pune mâinile-n sân.

— Vânătoarea *trebuie* să implice și pericole. Tocmai asta-i ideea. Animalele cu cele mai bune haruri *trebuie* să fie și cel mai greu de ucis. Altminteri am purta toate oase de veveriță la gât.

Vorbele ei mă rănesc profund. Strâng în palmă craniul micuț de la gât. Atârnă de un șnur cerat, unicul meu os de har.

Aillesse face ochii mari.

— E foarte bun și osul tău, bâiguie ea, conștientă de gafa comisă. N-am vrut să-l bagatelizez. Salamandra de uscat nu se compară cu un rozător.

Las capul în pământ.

— Salamandra e chiar mai mică decât un rozător. Toată lumea știe că am omorât-o fără niciun efort.

Aillesse îmi ia mâna și mi-o strânge îndelung, chiar dacă rechinul ei se îndepărtează în larg.

— Pentru tine n-a fost ușor.

Aproape că ni se ating degetele de la picioare, pielea ei albă ca laptele de pielea mea măslinie.

— În afară de asta, salamandra de uscat are abilitatea de a se vindeca rapid. Nicio altă Fermecătoare nu s-a gândit să facă rost de un astfel de har.

Cine o ascultă ar crede că sunt foarte deșteaptă. Adevărul este că Odiva mă presa să omor prima mea pradă și, în disperare de cauză, am ales una după care să nu plâng. Am ales prost. Am avut

ochii roșii zile în șir și nu mă înduram să pun mâna pe animalul mort. Aillesse l-a fiert, ca să-i poată curăța oasele mai ușor, și mi-a făcut colierul. Mi-a sugerat să folosesc o vertebră, dar, spre surprinderea ei, am ales craniul. Îmi amintea cel mai mult de viața și personalitatea salamandrei. Era cel mai frumos omagiu pe care i-l puteam aduce. Nu m-a lăsat sufletul să-i sculpez cine știe ce desene frumoase pe craniu, iar Aillesse nu m-a întrebat niciodată de ce. Nu-mi cere niciodată să vorbesc despre ceea ce nu vreau.

Mă șterg cu mâna la nas.

— Du-te și prinde rechinul!

Dacă e cineva în stare să-l prindă, aceea e Aillesse. N-o să-mi mai fac griji pentru viața ei.

Îmi răspunde cu zâmbetul acela care îmi place atât de mult, care îi dezvelește dinții și îmi dă sentimentul că viața e o lungă aventură, suficient de mare cât să satisfacă până și pretențiile lui Aillesse.

Își desface sulița de la spate. Am meșterit-o amândouă dintr-un copăcel și cuțitul ei din os. Ca orice armă ritualică, e făurită din oase de cerb, ca să simbolizeze viața eternă. Aillesse face câțiva pași înapoi și își încleștează degetele pe coada suliței. Își ia avânt și sare de pe stâncă.

E o săritură uluitoare. Osul din aripa șoimului nu-i dă puterea să zboare, dar îi conferă saltului o amploare impresionantă.

Aillesse chiuie de entuziasm și își împreunează mâinile, pregătindu-se să intre în apă. Corpul i se întărește, tălpile picioarelor se întind și plonjează cu capul înainte.

Aproape că nu împrășcă apă în jur. Mă apropii de marginea stâncii și mijesc ochii, regretând că nu am vederea pătrunzătoare a lui Aillesse. Nu scoate odată capul la suprafață ca să respire? Poate vrea să atace rechinul mai întâi. Ar fi soluția cea mai bună să-l ia pe nepregătite.